

‘Degene die dit gedaan heeft, heeft vast alle paden op dezelfde manier onder handen genomen. Het heeft geen zin om daar tijd aan te verspillen.’

‘Zeg...’

Ze keken allemaal naar Terry, die omhoog keek.

‘Zeg, heksen kunnen vliegen, toch? Kunnen magistas ook zoiets? Want de enige weg die ik zie, gaat door de lucht.’

Fijonna keek haar spijtig aan.

‘Helaas, magistas hebben andere middelen om zich te vervoeren. Wij kunnen poorten maken. Bovendien zouden we om te vliegen een bezem nodig hebben. Nee, die weg is ook uitgesloten. Tenzij...’

‘Tenzij wat...?’

In plaats van te antwoorden begon Fijonna druk in haar tapijttas te zoeken. Even later trok ze triomfantelijk een buidel tevoorschijn. De anderen keken haar verbaasd aan. Ze opende de buidel en haalde er iets klein uit. Ze liet het aan de anderen zien. Terry knikte begrijpend.

‘Het fluitje. Het fluitje van de draken.’

Ze had gelijk. Op Fijonna’s uitgestrekte handpalm lag het gouden fluitje met de drakenkop. Het fluitje dat Fijonna van Grom gekregen had in ruil voor het spelen op de bubbalah. Ze keken haar aan.

‘Zal ik erop fluiten?’

‘Er is hier geen draak te bekennen, maar vooruit maar. Baat het niet, dan schaadt het ook niet.’

Fijonna zette het fluitje aan haar lippen en floot. Het schrille geluid leek te weerkaatsen tussen de bomen. Ze keken afwachtend naar de lucht. Er gebeurde niets. Geen gebrul, geen geruis van grote vleugels. Teleurgesteld keken ze naar elkaar.

‘Jammer, ik had er meer van verwacht. We zijn natuurlijk ook niet echt in gevaar. Misschien werkt het daarom niet.’

‘Niet in gevaar, maar wel in hoge nood. Nou ja, het was het proberen waard.’

Fijonna borg het fluitje weer op.

‘Zijn jullie niet een beetje ongeduldig? Jullie weten toch nog wel wat Grom heeft gezegd? -Er zal een draak komen om je te helpen. Denk eraan, er zal een draak komen.- Hij zei die woorden met heel veel nadruk. Dat vond ik toen al vreemd, maar ik heb er verder geen aandacht meer aan geschonken. Het leek toen niet belangrijk. Maar nu wel. Ik vind dat we het nog even de tijd moeten geven.’

‘Terry heeft gelijk. We weten niet van hoe ver er een draak moet komen. We geven het nog wat tijd.’

Na een uur gaven ze het op.

‘Dit heeft geen zin. We moeten iets anders verzinnen. Kunnen we de mist weg blazen? Met lucht een windhoos maken.

Of met aarde? Een schild van aarde welke we voor ons uit duwen. Er moet toch iets zijn dat we kunnen doen.’

Zach keek plotseling omhoog. Hij draaide zijn hoofd heen en weer.

‘Wat is er, Zach? Hoor je iets?’

En toen hoorde Rune het ook. Het ruisen van vleugels. Bijna onmiddellijk brak er iets door het bladerdak heen. Vijf draken ter grootte van een klein paard landden op de open plek. Terry grijnsde triomfantelijk.

‘Ik zei het toch. -Er zal een draak komen.- En nu zijn het er vijf. Probleem opgelost.’

Er klonken tegelijkertijd vijf stemmen in hun hoofden, maar omdat ze alle vijf hetzelfde zeiden, was dat geen probleem.

-Zeg ons, hoe kunnen wij jullie helpen?-

Hoewel de stemmen door iedereen gehoord werden, keken de draken alleen maar naar Fijonna. Zij was dan ook degene die antwoord gaf.

‘Er is een huis verborgen in dit bos. Het pad ernaartoe is... versperd door magie. Toch is het belangrijk dat we bij het huis komen. Alleen maar ernaartoe. Als we eenmaal daar zijn, kunnen we zelf weer weggkomen. Toch, Rune? Jij kunt dan toch een poort maken om weer weg te komen?’

Rune knikte bevestigend.

Als op commando lieten de draken zich door hun achterpoten zakken en bogen hun nekken.

-Ga jullie gang. Klim op onze ruggen. Wij brengen jullie.-

Ze grepen hun spullen en met enige moeite klommen ze elk op een draak, Het was even zoeken naar de juiste zit, want over de rug liep een richel met knobbelige harde punten. Gelukkig hoeden ze maar een klein stukje te vliegen.

-Zitten jullie goed? Hou je vast dan.-

Met een flinke sprong omhoog en een paar flinke klappen met hun vleugels, stegen de draken achter elkaar op. Snel wonnen ze hoogte en doken door de bladeren van de omringende bomen het luchtruim in. Met een scherpe bocht draaiden ze en Rune en de anderen ving een glimp op van een open plek, omringd door bomen, met in het midden een huis. De draken draaiden nogmaals en zetten tegelijkertijd de landing in. Het tochtje op de draken was al bijna afgelopen voor het goed en wel begonnen was. Met een lichte bons landden ze op de open plek.

Ze lieten zich van de ruggen van de draken afglijden en keken om zich heen. De draken vlogen direct op en verdwenen in het wolkendek. Geen gedag en geen vaarwel. Naar de aard van alle Atlantiërs. Ze keken ze even na, voor ze zich omdraaiden. De vrienden stonden voor een kleine woning, welke in alle opzichten voldeed aan het beeld dat Rune had van een heksen huis. Voor hij echter verder kon kijken, werd hij geroepen. Fijonna en Zach stonden aan de rand van de open plek, precies daar waar het begin van een pad zichtbaar was. Snel liep hij naar ze toe. Ze keken allebei naar iets op de grond. Dichterbij gekomen zag hij dat het een ronde platte steen was. Een platte steen met een tekening erop. Een ster met acht punten, waarbij elke punt de vorm van een pijl had. Eén van de punten was groen ingekleurd. Rune knielde en stak zijn hand uit naar de steen. Direct werd hij aan beide schouders terug getrokken. Zach keek hem waarschuwend en een beetje kwaad aan.

‘Ben je nou helemaal gek geworden? Dat is een steen gevuld met zwarte magie. Dit is de andere kant van het pad en die steen is de reden van de betovering van het pad.’

Rune trok snel zijn hand terug. Hij keek verontschuldigend naar zijn beide vrienden.

‘Ik heb nog nooit een steen met zwarte magie gezien. Hoe gevaarlijk is zo’n steen?’

‘Heel gevaarlijk. Dit is een emotiesteen, gevuld met, in dit geval, haat en woede. Deze steen heeft het hele pad besmet. Daarom werden jij en Zach zo kwaad toen jullie het pad betraden. Deze steen is de bron van het fantasma. Als iemand de steen aanraakt word die persoon ook besmet met haat en woede.’

Rune keek naar Fijonna.

‘Je hebt het over een fantasma. Waarom is het geen betovering of een beheksing? We zijn hier toch bij een heks?’

‘Klopt, maar wat ik hier zie, is het werk van een magista. Een heks zou geen acht-puntige ster hebben gebruikt, maar een zes-puntige. Een tovenaar zou een sterrenteken hebben gebruikt. Nee, dit is zeker weten het werk van een magista. Dus een fantasma.’

‘En hoe verbreken we die? Als het een fantasma aangebracht door een magista is, dan is dat niet het werk van de heks.’

‘We moeten de steen omdraaien, met de tekening naar beneden. Dan kan de aarde de magie opnemen en verspreiden. Eenmaal verspreidt is de kracht gebroken en kan de steen geen kwaad meer. Het enige probleem is dat we de steen niet kunnen aanraken.’

Rune stond op en keek achterom. Terry en Rutger stonden met hun rug naar hem toe, het huisje te bekijken. Hij stapte naar voren.

‘Terry, kan jij even hier komen? We hebben je hulp nodig.’
Terry draaide zich om.

‘Waarvoor heb je me nodig?’

‘We hebben de oorzaak gevonden van het pad van haat en woede. Deze steen hier. Volgens Fijonna is de enige manier om het fantasma te verbreken, het omdraaien van de steen zodat de afbeelding naar onder komt te liggen. Wij kunnen de steen niet omdraaien, maar jij, als immunologe, moet dat wel kunnen.’

Terry liep naar de steen.

‘Is dat alles? Gewoon omdraaien en dan is het pad weer te gebruiken?’

Fijonna knikte bevestigend. ‘Dat is alles. Gewoon omdraaien.’

Terry haalde haar schouders op en bukte zich. Met beide handen greep ze de steen en na wat wrikken kwam de steen los. Ze tipte hem over een kant en liet hem los, zodat de tekening op de aarde terecht kwam. Terry kwam overeind en klopte haar handen schoon.

Rune draaide zich om naar het heksenhuis.

‘Ik denk dat het nu tijd wordt om de heks een bezoekje te brengen. Gaan jullie mee?’

De drie anderen volgden hem naar de plek waar Rutger al stond te wachten. Met zijn vijven liepen ze naar de deur. Er hing een bel aan een ijzeren haak. Aan de klepel zat een ketting waaraan Rune trok. Er klonk een luid geklingel.

Gespannen wachten ze af, maar er kwam geen reactie vanuit het huis. Terry liep naar één van de ramen en gluurde naar binnen. Ze keek naar de anderen.

‘Er is iemand binnen. Ik zie iemand op een stoel zitten. Bel nog eens? Misschien slaapt ze.’

Rune bedacht dat de eerste bel luid genoeg was geweest om de doden te wekken, maar hij trok nogmaals aan de ketting, terwijl Terry door het raam keek.

‘Geen enkele beweging. Zou ze... zou ze dood zijn?’

Dat was een mogelijkheid waar niemand nog aan gedacht had. Ze keken elkaar aan. Zach sprak aarzelend.

‘De opperheks zei dat ze al een dikke maand geen contact had gehad. Het zou dus kunnen, maar we zullen dat toch zeker moeten weten. Voel eens aan de deur. Kunnen we naar binnen?’

Rune voelde aan de klink. Tot zijn verbazing zwaaide de deur bijna vanzelf open. Hij keek naar de anderen.

‘Dat lijkt op een uitnodiging om binnen te komen. Wat vinden jullie?’

Ze keken hem allemaal wat ongemakkelijk aan. Uiteindelijk stapte Zach naar voren.

‘Ik ga wel eerst. Ik geloof niet dat ze dood is. Het huis ruikt niet naar dood, en als ze toch dood is, kan ze ons niets doen. Aan de andere kant, als ze nog leeft... afijn, dat zien we dan wel weer.’

Hij stapte langs Rune heen naar binnen. Hij bleef even staan. ‘Hallo? Heks Taurus? Wij zijn gestuurd door opperheks Ristil.’ Er kwam geen antwoord en Zach stapte verder naar binnen, tot hij, door de opening naar de andere kamer, de figuur in de stoel goed kon zien. Hij wenkte de anderen om verder te komen. Rune en Rutger stapten naar voren, terwijl de meisjes bleven wachtten.

De figuur op de stoel was inderdaad een vrouw en ze leefde. Rune zag haar ogen heen en weer gaan. Er lag een gepijnigde uitdrukking op haar gezicht. Verder gaf ze geen enkel teken van leven. Wat was er aan de hand? Waarom bewoog ze niet? De drie jongens keken elkaar besluiteloos aan. Ze begrepen niet waarom de heks niet reageerde. Per slot van rekening stonden er ineens drie wildvreemde jongens in haar huis. Ze keken om naar de meisjes.

‘Ze is niet dood. Jullie hoeven niet bang te zijn en kunnen veilig verder komen.’

Terry keek hem verontwaardigt aan.

‘Ik was heus niet bang hoor. Ik heb wel vaker een dood iemand gezien. We hebben alleen maar gewacht tot we zeker wisten dat het veilig was. Anders hadden we jullie kunnen redden.’

Fijonna knikte ter bevestiging van Terry’s verklaring. Het leek Rune het beste om maar niet te reageren. De meisjes stapten naar binnen. Fijonna liep voorzichtig naar de stoel met de onbeweeglijke heks en bekeek haar van onder tot boven. De heks maakte nog steeds geen enkele beweging, alleen haar ogen schoten van links naar rechts.

Fijonna ging recht voor haar staan en keek haar in het gezicht. ‘Heks Taurus, wij zijn gestuurd door de opperheks. Mijn naam is Fijonna. Kunt u praten?’

Nog steeds gaf de heks geen enkele reactie. Terry had oplettend toegekeken.

‘Ze wil ons iets duidelijk maken met haar ogen. Maar wat? En waarom beweegt ze niet?’

Fijonna keek naar de anderen.

‘Ze kan niet bewegen. Er ligt een fantasma over haar heen. Kijk maar eens goed. Die gloed over haar heen. Ze kan alleen haar ogen bewegen. Wie is er zo wreed?’

Rune en Zach keken nog eens goed. Fijonna had gelijk. Er hing een vage gloed om de hele gestalte van de heks heen.

‘Dat betekent dus dat er magie aan het werk is geweest. Zou dat de vampier kunnen zijn? Hij was tijdens zijn leven een magista en we weten dat hij nog steeds kan magiëren. Het moet haast wel de vampier zijn. Eerst het pad en nu dit. Dit is een gerichte aanval. Wat denken jullie?’

Rune keek zijn vrienden één voor één aan. Alle vier knikten ze ter bevestiging. Fijonna keek peinzend.

‘Dat betekent dat hij hier geweest is en dat hij waarschijnlijk het kristal van de heksen en tovenaars in zijn bezit heeft. Hij is ons voor geweest.’

‘Dat is nu even van later zorg. We kunnen daar nu niets aan veranderen. Het eerste dat we moeten doen is de heks ontdoen van fantasma. Iemand enig idee?’

‘Wie zijn jullie en wat doen jullie hier?’

Ze keken verbaasd om zich heen. Het was niet de heks die had gesproken. Rune had zijn ogen niet van haar afgehouden. Hij wist dat zij niet had gesproken.

‘Hier ben ik. Op de vensterbank.’

Op de vensterbank stonden een aantal potten en er lagen een paar boeken. Ze keken elkaar vragend aan.

‘Waar ben je dan? Wij zien alleen maar potten en boeken.’

‘Kom dichterbij en kijk nog eens goed. Ik ben de paarse pot. Draai mij om, maar doe een beetje voorzichtig. Prik niet in mijn ogen.’

‘Een heksenpot. Rune, Zach, dat is een heksenpot.’

Rune keek haar verbaasd aan. Waar had Fijonna het over? Hij keek naar Zach die ook al zo verrukt keek.

‘Wat bedoel je? Een heksenpot? Daar heb ik nog nooit van gehoord. Wat is dat?’